

Pismo to wychodzi codziennie oprócz świąt uroczystych w drukarni St. Gieszkowskiego

Zaliczenie na trzy miesiące w raz z Rozmaite-
sciami Zlp. 42. miesięczne Zlp. 5.

IMIONA RZYMSKIE.
Dziś Jana Papieża.

IMIONA SŁAWIAŃSKIE.
Dziś Rusław.

Gazeta Krakowska.

OBSERWACJE METEOROLOGICZNE

Barometr zredukowany na 0° Reaumura.

Dzien godzina	Barometr na 0° Q.	Therm:	Higro- metr	Wiatr	Stan Atmosf.	UWAGI.
7 27	3. 219	+ 4,8	+ 1,0	Pn. Zachodni słaby	Pochmurno	Deszcz
12	4. 268	9,2	+ 1,3	Pł. Zachodni średni	„ „	Deszcz
25 3	3. 985	11,0	+ 3,0	Południowy mocny	„ „	Deszcz
9	4. 315	+ 6,2	0,0	Pł. Zachodni słaby	Chmury	

Cześć Urzędowa.

Ner 3208.

WYDZIAŁ SPRAW WEWNĘTRZNYCH I POLICYI
*Wolnego Niepodległego i ściśle Neutralnego
Miasta Krakowa i Jego Okregu.*

W moc uchwały Senatu Rządzącego pod d. 20 maja r. b. do L. 2616 zapadły, podaje niniejszemu do publicznej wiadomości iż w dniu 30 b. m. o godzinie 10 ranney, odbywać się będzie w Biórze Wydziału Spraw Wewnętrznych i Policyi, licytacja *in minus* uzupełnienia przez entrepryzę budowy drogi bitey adamizowanej na trasie Szląsko-Austryacko-Pruskim od mostu wsi Kwaczały do wsi Babie w długości sążni Wiedeńskich 1414 prowadzącej, a to wedle planu i kosztorysu przez Senat Rządzący w summie Zlp. 17,549. gr. 26, zatwierdzonych, licząc w tęż sumę koszt wymurowania trzech kanałów w drodze powyższej w miejscach planem wskazanych.

Droga pomieniona winna być rowami stop cztery szerokiemi a stopę jedną głębokiemi zaopatrzoną, niemniej kamieniem wapiennym w bliskości będącym w sposobie Mac-Adama pokrytą.

Vadium w ilości Zlp. 1750. ustanawia się które po ukończeniu i oddaniu w użytek drogi już ustalonej zwróconem zostanie.

Każdy przeto wzięcia na siebie powyższej Entrepryzy chęć mający w dniu i miejscu wyżej oznaczonym, zaopatrzone vadium znajdować się zechce, gdzie równie w godzinach urzędowych o planie i kosztorysie bliższą będzie mógł powziąć wiadomość.

Kraków d. 24 Maja 1834 r.

Senator Prezydujący
X. WALCZYŃSKI.
Konwicki S. W.

W dniu 30 maja 1834 r. o godzinie 10 ranney, na piasku przy Krakowie w domu pod liczbą 83 w Gminie VII-mey Miejskiej, w drodze exekucyi sądowej, odbędzie się publiczna licytacja skór cielęcych sztuk 30 wyprawnych, skórek cielęcych w połowie wyprawnych sztuk 60. — Chęć licytować mających zgotowemi pieniędzmi na czas i miejsce oznaczone zaprasza się.

Kraków 22 maja 1834 r.

Teodor Jaworski kom: sąd:

Odzież męzka uległa prawnemu zajęciu, będzie dnia 30 Maja r. b. 1834 o godzinie 10 z rana w Sukiennicach Miasta Krakowa przez publiczną licytacją sprzedana.

Kraków 23 Maja 1834. r.

Woyciech Dziarkowski kom: sąd:

Komornik sądowy uwiadamia powtórnia publiczność, iż w Krakowie przy ulicy szewskiej w domu pod Liczb. 353 odbywa się wciąż sprzedaż przez publiczną licytacją towarów to jest: materyi półjedwabnych, zagnotów, muslinów kolorowych, chustek tibetowych, chusteczek, kolder, kamizelek, wstążek różnych, pończoch i t. p.

Kraków d. 24 maja 1834 r.

J. Słodkowski kom. sąd.

Komornik sądowy uwiadamia Publiczność, iż dnia 3 czerwca r. b. o godzinie 9 ranney w Krakowie w Sukiennicach, odbędzie się sprzedaż przez licytacją, jakoto: perel kalakuckich, kółczyków, obrączek złotych oraz kółczyka i obrączki złotych z dyksteinami, i pasyjki złoty.

Kraków 24 Maja 1834 r.

J. Słodkowski kom: sąd:

Ceny bydła w Targu d. 20 Maja 1834 r.

Wół ważący mięsa funtów 600 kosztuje złp. 216. dtto 550 złp. 189. dtto 400 złp. 144. dtto 350 złp. 126. dtto 300 złp. 100. dtto 250 złp. 96. — Krowa średnia tłusta złp. 70 — Ciele średnie tłuste złp. 14: — Wieprz średni tłusty 77. dtto chudy 40.

Powyzszych Cea Bydlnych w komplecie dochodziliśmy stwierdzamy. (podp.) *Pesche, Nasturkiewicz WW. G. M. Golembiowski K. T.*

Cześć Polityczna.

WIADOMOŚCI Z OSTATNIEJ POCZTY.

P O L S K A

Warszawa 22 Maja

N. Pan raczył mianować kawalerami orderów: S. Włodzimierza klasy 2. Ignacego Zielińskiego, kontrolera jnego prezydującego w naywyższej izbie obrachunkowej, i Alex. Hr. Walewskiego, członka rady stanu król. Polskiego. Klasy 3. Alex. Koźuchowskiego, refer. stanu, prezesa kom. wojew. Augustowskiego; Joach: Starnalskiego, prezesa kom. wojew: Podlaskiego; Ant. Walewskiego, refer. stanu, prezesa kom. wojew. Krakowskiego; Augustyna Witkowskiego, prezesa tryb. cywil. wojew. Sandomierskiego. Klasy 4, Woyc. Skowrońskiego, dymis. porucznika gwardyi, urzędnika do szczególnych poruczeń dyrektora głów. spraw. wew. duchow. i ośw. publicznego; Jana Ciechanowskiego, radzcę kom: centr. likwid., b. urzędnika do szczególnych poruczeń dyrektora głów. przych. i skarbu; Waler. Kleszczyńskiego, kommissarza obvodu Sieradzkiego i Faust. Czaykowskiego, naczelnika pocztamtu w Kaliszu. S. Anny klasy 2 Hilar. Ostrowskiego, radzcę stanu nadzw., dyrektora wydz. w kom. rząd. przych. i skarbu, i Wincentego Ostrowskiego, kommissarza wydz. wojen. i policyjnego w kom. wojew. Krakowskiego. Klasy 3, Jakóba Woelke, kommissarza wydz. admin. i ośw. w kom. wojew. Kaliskiego; Kar. Fijałkowskiego, kassjera wojew. Kaliskiego; Leop. Domańskiego, kommissarza obw. Opatowskiego; Jana Drobikowskiego, kommissarza obw. Sandomier.; Fran. Paschalskiego kom. obw. Opoczyńskiego, i Hlebowicza sekretarza rady wychow. publicznego. S. Stanisława klasy 2, Woyc. Spinka, członka komitetu rozpoznawającego dowody szlachectwa w królestwie Polskiem. Klasy 3, Ignacego Czempńskiego, członka tegoż komitetu, i Józ. Kossakowskiego, inspektora policyi w

Lublinie. Klasy 4, Stan. Polkowskiego, kommissarza obw. Seyneńskiego; Ant. Dąbrowskiego, kommissarza obw. Radomskiego; Konst. Przedpelskiego, sekret. jnego w kommis. wojew. Kaliskiego; Woyc. Weicht, pracującego w biurze naczelnika wojen. wojew. Plockiego; Jastrzębskiego urzędnika 9 klasy, pracującego w biurze naczelnika wojen. wojew. Lubelskiego; Cypr. Michalowskiego, radnego urzędu munic. miasta Lublina; Sta. Pleszczyńskiego, sekretarza tegoż urzędu; Kar. Werhoff, adjunkta w kom. wojew. Kaliskiego; Ant. Kawczyńskiego, adjunkta kommissarza obw. Konińskiego; Lud. Antoszewicza, zastępcę wójta gminy Wiszniów w obw. Siedleckim; Hiac. Podarewskiego, burmistrza i kontr. w Kossowie; Piotra Olkiewicza, zastępcę wójta gminy Łukowskiej.

(c. c. w.)

F R A N C Y A.

Paryz 13 Maja.

Wczoray pracował król z prezesem rady ministrów, tudzież z ministrami skarbu, handlu i oświecenia.

Hrabia Pozzo di Borgo odebrał wczoray depesze z Londynu, a wszyscy prawie dyplomaci rozesłali onegdaj gońców z depeszami do swoich dworów.

W tych dniach aresztowano znnowu w Lionie 11 uczestników ostatnich tam zawichrzeń. U wielu z nich poznaydowano broń.

Rząd odebrał wiadomości z Madrytu po d. 5 b. m. Traktat wiadomy, pomiędzy Francją, Anglią, Hiszpanią i Portugalią zawarty, sprawił tam pełne radosnych okrzyków wrazenie, i całe miasto było oświecone.

Na posiedzeniu izby deputowanych dnia wczorajszego, z powodu wniesionego *powiększenia budżetu ministra wojny*, zabrał głos Pan Garnier Pages, znany przeciwnik ministrów, i obwiniał ich na nowo, że sami dali powód do rozruchów lijońskich przez oplakany swój systemat; że zamiast uzupełnić konstytucję lipcową, w czterech godzinach utworzoną;.. (*Szmerania srodka izby.*) żądano ustanowienia praw mających ją ograniczyć; że wolność druku została pokaleczoną, prawo stowarzyszeń zniweczone. Czyliż nam postępowanie takie nieprzypomina Polignaca? Tak Panowie moi, w radzie ministrów zasiadają niepopularni mężowie. (*Liczne głosy: »W Pan sam jesteś niepopularny!»*) — W oczach WPanów, bardzo wierzę.

Na mowę tę, która do nieczego nie doprowadziła; odpowiedział minister spraw wewnętrznych P. Thiers, i zniszczył wszystkie sofizmy szanownego deputowanego w kilku słowach; między innymi zaś powiedział: »Nie mam nic przeciw wolności druku, ta u nas być powinna, — ale szanowny mówca przyznać raczy, że jey niesłuży prawo wywoływania buntów. Nie jest tu moim zamiarem rozjątrzać namiętności; — dążnością ministerstwa było zawsze, zapobiegać a niepodbudzać do krwi rozlewu. Niektórzy ludzie prawią bez przekonania, że rząd nie jest w stanie uszczęśliwić klasy robotczy; — a przecież klasa ta, na nieszczęście dla anarchistów, w brew takowemu twierdzeniu, głuchą była na ich wywoływania. Śledztwo sądowe udowodni, że anarchiści we wszystkich stanach, we wszystkich klassach, w całej Francyi usiłowali rozgaleźć swój nieczyny spisek. Ludzie ci, którym żadne doświadczenie za naukę posłużyć nie chce, którzy gdyby z poniesieniem największych ofiar, chcą koniecznie knować swe sprzysiężenia, wszędzie się wzięli za ręce; niemogę jednak przyznać, aby wszędzie z jednnością postępowali. Owszem przeciwnie, mógłbym tu przedstawić Panom obrazy na które niepodobna patrzeć bez dreszczu; mógłbym Wam udowodnić, że anarchija zawsze na powrót do anarchii prowadzi; jak dalece ci ludzie, którym wszystko powinno było na jedności zależeć, sami siebie nawzajem o podłe thórzostwo, albo o zdradę obwiniają. Jeżeli się pomiędzy nimi znajdzie człowiek z talentem, zaraz go mają w podeyrzeniu i za arystokrata. — Już od dawnego czasu, usiłowano targnąć się na rząd w Paryżu. Wierność gwardyi narodowej, liczna osada, jednomyślna administracya i najsławniejsi wodzowie z czasów cesarstwa, wszelki zamach czynili niepodobnym; — obrano przeto Lijon, gdzie 30,000 robotników jednego prawie rzemiosła, łatwiej było na swą stronę przeciągnąć, gdzie samo położenie miasta leżącego nad granicą kraju w którym anarchiści całej Europy knuli bezsilne zamachy obiecywało im liczne korzyści. — W innych epokach i z prosto obłąkanym ludem, można było użyć łagodnych środków. Ale w miesiącu kwietniu inaczej stały rzeczy; nie już bowiem z klasą robotczą, lecz z obrzydłą anarchiją mieliśmy do czynienia, którą od czterech lat zwalczamy; zebrała się ona z całej Francyi w jedną masę, zarekrutowała

ona w szeregi swe endzoiemców, którym wspaniałomyślną ofiarowaliśmy gościnność, a których niewdzięczność w dziejach świata napiętnowaną zostanie, bo nigdy Francya nie znalazła się wspaniałomyślniejszą, i nigdy za swe ofiary gorszej nie odniosła nagrody.

»Dotąd słyneła Francya z religijnego poszanowania dla prawa; — ostatnia anarchija, i tę nawet jey chwałę zniweczyć zamierzyła; — w miesiącu bowiem kwietniu, chciano rozpocząć zamach od znieważenia świątyni prawa w Lijonie, czego w najburzliwszych rewolucyi czasach niebyliśmy świadkami. Natenczas wydałem rozkazy, którebym chętnie rad był dawno objawić izbie i całej Francyi, gdyby konieczna tajemnica w działaniach administracyi nie stała temu na przeszkodzie. Napisałem do Prefekta te słowa: »*Nie oddały się WPan od środków umiarkowania, które dotąd służyły mu za sznurkę; lecz gdyby się poważono targnąć na sądownictwo, przytłumimy WPan natychmiast wszelki zamach z największą tęgoscia. Jle upominam WPana w miesiącu latym, abys wszelkiey kollizyi najstaranniey unikal, tyle dziś upominam: działaj WPan z energija, gdyby świątynia sprawiedliwosci zagrożoną być miała.*» (Głosy: »Bardzo słusznie!») Przyszło więc do kollizyi. Wiedzieliśmy, że sobie dano słowo, aby użytecznego i zbawiennego prawa przeciw stowarzyszeniom, (*Szemranie na obu końcach ławek*) którego bezsilność zapowiadano Wam, i które jak mówiono żadnego skutku mieć nie może, niedać wprowadzić w wykonanie. — Lecz przeznaczone dla Was było Panowie moi, za nim się skończy wasze posłannictwo, — mieć jeszcze to zadość uczynienie: widzieć jak prawo wzwyż rzeczonne skutecznem jest, — że anarchija kark złamała, że złe prawie w samym zarodzie zniweczone zostało. (Głosy środka: »Bardzo słusznie!») (Głosy po lewéy: »Prawo to będzie zawsze bezsilne!») — Dobrze więc! zawołał P. Thiers, targnijcież się tylko na to bezsilne, niepodobne podług was do wykonania prawo; — a ja powiadam, że je przyprowadzę do skutku!... (Głosy lewéy: »Ale to tylko za pomocą 360,000 wojska, którego Pan domagasz się na swą obronę!») — Młody minister, pominawszy ten atak republikańskiéy opozycyi milczeniem, zapuścił się w dalszy rozbiór wypadków lijońskich, dowodząc ciągle, że rozruchy nie od klasy robotczey, lecz w prost

z politycznych widoków i zamiaru obalenia istniejącego rządu pochodziły. »Tu dopiero, rzekł dalej, przyszło niestety! do bolesnego krwi rozlewu; władze nieocierały się dłużej, z dopełnieniem swęj powinności; — wojsko wykonało swoję; uratowało one kraj! słowem każdy w tym razie uczynił co do niego należy. Walka trwała kilka dni. Mówią jakoby ta zwłoka, przez generała dowodzącego, ukartowaną była. Nie, Panowie; — była to tylko prosta powinność wojskowa. — Nieprzyjaciel stal pod zasłoną barrykad, — i miałże generał chcieć patrzeć na zgubę jednego po drugim swych walecznych żołnierzy, gdy w mocy jego było użyć lepszych i bezpieczniejszych środków? W prawdzie szkoda była tym sposobem większą, lecz niepotrafiż zastąpić jey oyczyna? Niewięceyż by żałowała straty kilkuset żołnierzy? — (*Poruszenie w izbie* — *Pan de Puyraveau*: — »A kobiety, dzieci, starcy, spokojni obywatele, którzy przytém życie stracili!) — Rząd, mówił dalej Pan Thiers, nikogo ludzi niechce; wszakże niewaham się oświadczyć izbie, że wydałem rozkaz, użyć środków gwałtownych, gdyby publiczne bezpieczeństwo zagrożone zostało. Mogły wprawdzie kule wpadać do domów, w których się znajdowały kobiety; niewinni mogli paść ofiarą; lecz jeżeli Panowie liczbę tych ofiar przesadzacie, — niewidzicież, że przesadzenie to, na wasze głowy spada, i że całe nieszczęście przypisać należy tym, którzy nasze miasta w pobojowiska zamienili? Milczelibyśmy gdyby to całe złe, polityce Rządu niebyło przypisywane; teraz więc musimy tu jeszcze i tę prawdę objawić: że już nazajutrz po wybuchnieniu rewolucyilipcowey, powinnością było rządu mieć się na ostrożności. — Obowiązkiem jest każdego Rządu, nienadużywać zasady z której powstał; i wszelkie Rządy, przez to jedynie upadły, że prawdy tej uznać niechciały. Lecz byłaż wolność osobista, wolność wyborów, wolność druku w czém zagrożoną? — (*Jeneral Bertrand z przyciskiem*: »W Pan jey byleś przeciwny! — *Poruszenie w izbie*.) — Rewolucya lipcowa wszędy była zwyciężką; lecz rząd postrzegł się od razu, że ją pohamować należy. Mówiono, że powinien był namiętnościom byđz cokolwiek uległym. — Lecz sądzicież Panowie, że ci którzy chcą rzeczywospolitey, i niewahają się nawet na mównicy wyznawać tego, daliby się byli jaką ofiarą zaspokoić? — Dla nich tyl-

ko jeden był środek zadosyć uczynienia, to jest uległość i słabość, izby mogli bez przeskody doyść do swego celu. — *Pan Odillon Barrot*. »Zwałazlby się jeszcze inny środek! — *Pan Thiers*: Proszę szanownego Pana, który mi głos przerywa, niechay wskazuje ten środek, któryby mógł zaspokoić stronników rzeczywospolitey; uczyni przez to największe dobrodzieystwo krajowi? — (Okłaski środka izby.) *Pan Odillon Barrot*: »Jeżeli rządy upadają przez słabość, to również i przez gwałtowność ostać się niepotrafią. — *Pan Thiers*: Nikt nie może oskarżać nas o gwałtowność; tak w Lijonie jak w Paryżu, nie słowami zagrożono bezpieczeństwo publiczne, lecz wystrzałami broni; — czemu innym można im było odpowiedzieć, jak kulmi? — Jakte, Panie Barrot, niezechcesz że W Pan przyznać, że rewolucya lipcowa łagodniejszą i bardziej ludzką była od innych? Rząd, napadniony został wszelkiego rodzaju gwałtem i morderstwem, a przecież kropli nieprzelal na rusztowaniu. Nakoniec, żeby i Pana Sade troskliwość zaspokoić, nieżądamy wszakże żadnego woysk powiększenia, chcemy tylko utrzymać je na stopie, na jakiej było przed wypadkami kwietniowemi. Nienależemy wcale do tej mniejszości (*minorité*), któraby chciała z mieczem wręku panować, — to tylko przystawało zwycięzcy z pod Marengo. Lecz możnaż nas przyrównywać do jego rządów? Zadanie to, zostawiam Panom do rozwagi, i na tém głos mój kończę.» — Minister z szedł z mównicy w śród głośnych okłasków, i dalsze rozprawy do dnia następnego odłożone zostały. —

Dnia 4 Maja. Poseł hiszpański xiąże Fias, i poseł Ameryki północnēy P. Livingston, mieli onegdzy prywatne posłuchania u króla. — Wczoray pracował J. K. Mość z ministrami spraw wewnętrzných i handlu. —

Główny redaktor i dway współpracownicy dziennika: *Peuple Souverain* wychodzącego w Marsylii, uwięzieni zostali. Tenże sam los spotkał Pana Pitrat, wydawcę odpowiedzialnego dziennika: »*Gazette du Lyonnais*.»

Podług wiadomości z Bajonny pod dniem 10 b. m. przyszło pod Tolożą do nowēy potyczki pomiędzy karolistami i oddziałem woysk królowēy pod rozkazami generała Janrequis, w której pierwszy odnieśli zwycięztwo.